

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.

Ára 3 óra
10 forint.

Az előfizetési pénz
a kiadó-hivatalba
3 korona-utca, 18. szám alá
küldendő.

Pest, június 2.
1867.

9. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
tiszteletpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:
Magyarutca 1. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Luda s Matyinak van
szánva.

Mit izent Kossuth Lajos Deák Ferencznek?

Azt izente kedves atyámfiai! hogy „ne vezesse hazánkat oly áldozatokra, mely áldozatok még azon reménytől is megfosztanak, hogy sirjába megnyugvást vihessen a szent magyar haza jövő boldogsága iránt.“

Kedves polgártársak! 18 éve már annak, hogy a valódi szabadság ünnepe hősének, édes hazánk legnemesebb fiának — a népszabadító **Kossuth Lajos**... édes testvérünknek szavait nem hallá nemzetünk.

Most midőn a hontalan bujdosó, hazájához való tántorithatatlan hűsége érzetében megszólalt, és Deák Ferenczhez nyílt levelet intézett, — lehetetlen, hogy határtalan öröm ne dagassza keblét minden igaz hazafinak.

E levélben mély meggyőződés, a szeplőtelen honszerelm hangján szól **Kossuth** Deákhoz, felhiva őt a multak édes emlékére, midőn „a nemzet jogai mellett együtt állottak őrt“ midőn még „együtt haladtak a hazafiui kötelesség ösvényén,“ midőn együtt izenték meg a jogszerű követelés folytán a bécsi kormánynak, hogy : „a magyar nemzetnek önállásából semmi áron egy hajszálynit sem engednek.“

Kossuth polgártársak! jól tudjuk, a honvédök soraiba állott, kik Istenben — az igaz ügyben — és a nemzet erejében bizva, fegyvert ragadtak az alkotmányos szabadság elnyomói ellen.

Deák! mert nem bizott a nemzet erejében, az önvédelemtől visszavonult.

Tudjuk édes atyámfiai! Kossuthnak a hontalan bujdosás jutott osztályrészül, — Deáknak pedig a minden áronni kiegyezés vezéri szerepe.

Kossuth hű maradt elvéhez és a marad véglegelhetéig. Deák ellenben elhagyá azon jogalapot, mire 1861—1865 és 1866-ki felirataiban támaszkodott, és rálépett azon sikamlós térre, melyen, — hogy hova fogja a nemzetet vinni, az ígéret földére-e vagy a sirba? ... azt csak a jó Isten tudja, — a következés rövid idő múlva megmutatja.

LUDAS MATYI.

Ludas Matyi csevegései

az országgyűlés karzatáról.

Viktória! dicsőség e földön a majoritásnak... alleluja Deák Ferencznek... békesség adassék ezután a közösügyi javaslatnak, mert hát már az nem javaslat, hanem törvény, becikkelyezte 209 honatya — 83 darab honboldogító semlegessége mellett, — 89 tigris ellenére.

Most már tehát elérte a nagy hazafi! azon határt, hova eljutni szándékozott, talán egy kissé át is ugorhatta, mert hiszen alkalmasint közelebb áll már Bécshez, mint Pesthez.

Most már nincs mit a haza sorsán aggódni, koronázhatunk bátran, csak a kár, hogy Pulszky... hasztalan tette azt az ajánlatot a tigriseknek, hogy ha ők indítványoznák a képviselőházban, hogy Deák tegye fel a koronát a király fejére... kész örömet megeselekedné az öreg ur. Én azt hiszem, a baloldal inkább rá állott volna azon ajánlatra, hogy válaszuk meg Deákot Nádnak, akkor aztán exoffo megkellett volna tennie ezen tisztességételt.

Csak nem jó taktika az, ha valamely pártnak minden nevezetesebb szónoka berukkol a miniszteri hivatalokba, és kint egy se marad... a ki tűzbe menjen. Az ilyen sereg könnyen fejét vesztheti, mint láttuk legközelebb is, midőn Böszörményi legyőző okokkal azt az igazságot mutogatván — hogy az alkotmány épen nincs helyre állítva, — Deák távollétében — más szónok nem jelentkezvén, Zsedényinek kellett azt bizonyítgatni, hogy de bizony rendben van minden, a 48-iki törvények egészen vissza vannak állítva sat. holott az előtte való napon épen Zsedényi képviselő ur interpellálta a miniszteriumot az ország integritásának vissza állítása végett. Ilyen publikum kacagató furesaságok történnek a képviselő házban atyámfiak! a jobb oldalon, mihelyt kihuzza a lábát Deák.

Végre pedig nekem a tetszik igen különösnek, hogy valamennyi kegyelem útján haza szabadult és martiromságáért képviselővé választott hazánkfia, még ha még olyan dühös forradalmár volt is, mostan egytől egyig dolegatyia... az az Deákpárti!

Nagyon sok bölcseség...

Nagyon sok bölcseség ragadt rám mióta
Az élet utjait össze vissza futom:
Hogy a számár egy jó hasznos házi állat,
— Azt kedves magyárom, könyv nélkül is tudom.

Óh! okos kis állat a számár valóban,
Tanuljuk meg tőle az áldott türelmet,
S viseljük szó nélkül (?) ha hátunkra tették
Az opportunitást, ezt a czudar nyergét!

Szapuló Matyi.

A d o m á k.

Jókedvűen ballagott hazafele néhány mádi paraszt a vásárról, diskurálgatva egymásközt mindenféléről, még a menyei üdvről is.

A menyei üdvről persze áttértek a papra s többen különösen korholták azért a lelkészt, hogy minden másod vasárnap egy és ugyanazon predikációt tart, mit már könyv nélkül is tudnak, t. i. „hogy részeg ember nem mehet be a menyországba.“

„Igazán is van annak a papnak hallják ketek, — vágott a diskurszus közbe, egyik józabb életű — mert hogy is mehetne a menyországba, — a ki saját lábán haza se tud menni.“

Őszvetalálkozott utközben az egyszeri góbé egy kapuczinus baráttal s elestveledvén az idő, betértek éjjeli szállásra egy korcsmába.

Nem lévén több vendég-szoba egynél, barát és góbé ugyanazon szobában háltak. A székely megkérte a korcsmárost, hogy őt reggel korán költse fel, mivel sietős az utja.

Fel is költé a korcsmáros a góbét — s ez félálmosan felöltözködve — a mint kilép a szobából észreveszi, hogy kámzsa van rajta, megbámulja maga magát s azzal elkezd: „ni te ni... a ki teremtette azt a korcsmárost, hiszen nem engem költött a fel, hanem a kapuczinus barátot.“

Egy fiatal hadnagy azon kérelemmel járult tábornokához, hogy az előléptetésnél tekintettel lenne reá nézve.

„Königrátnél kapott ön sebet?“ kérdé a tábornok.

— Nem kaptam tábornok ur, mert hiszen mint parancsvivő tiszt mindig az ön oldalánál voltam. —

Egy fukar kérdezvén az orvostól, — kit csak a végső szükségben hivatott magához, ha soká élne e meg? az orvos egész nyíltsággal felele: „önnek napjai megszámlálvák.“

— Óh... a rettenetes volna, — sohajta a haldokló — három hónap mulva leend még csak szent Mihály napja, és én a házbért egész addig előre kifizettem.

Meg kell átkoznom azt az órát, melyben veled házasságra léptem, monda egy elkésdett férfi zsémbes nejének.

„Ne tedd azt kedvesem, esdekle a nő siránkozva, — hiszen az volt az egyedüli boldog óra, mit még együtt töltheténk.“

Eredeti levelek.

XI.

Téns uram.

Van egy ujság, a meiket mindig vasárnapra szoktak megírni, — szegény paraszt embereknek írta volna azt a legelső gazdája, hanem most már ez is annyira elurasodott, hogy a kit rekturam nem tanított takarosán beszélni; — se nem érti se nem szólhat hozzá, s mióta Deák nemzetes uram lett az ur az országba, azolta ez is olyan nyelven beszél, a mire azt mondhatja az ember hogy „ha akarom vemhes, ha akarom nem vemhes“ — na de épp azért nem árt senkinek sem, s ilyen kell a mai világba.

Na hát téns uram ebbe az ujságba olvastam a mult héten, hogy milyen derága sok kincset adnak majd a királynak, — ezüst lessz a láda, oszt színig lessz rakva vert arannyal, ugy kipzelem én ezt, mint mikor kenyérel eszi valaki a kalácsot, már egyuttal osztán hozzá pászolna az is, a mint a nótába van, hogy „képét gyémánt lapra kék festeni, rubint köladába tenni, így osztán ha már komédia akar lenni, tudom vón olyan, hogy nem látott a herkóater sem külömbet.

Hej téns uram! be gyönyörű sor az ilyen, mikor a parádéra aranyat ezüstöt pocsékolunk, oszt itthon meg nincs egyebünk a piszkos rongyos öt garasos bankónál, e mán oszt a cifra nyomoruság, a mit szegény ember szó nélkül nem hagyhat, ezért bezzeg predikálhattak másfél esztendő óta az országgyűlésen szálanként 5 pengő forintos napszámér.

De ni — téns uram! hát palatinust mir nem akarok már ezután tenni? azt mondják itt mi felénk — igazi nemi — de hát kihalt vóna a magja palatinus Pistában, uggyi téns uram! nem igaz — nem olyan fajtájú volt ő kigyelme. — Na téns uram de hát jobb is lessz a, ha nem lesz palatinus, mer hát annak se kell majd osztán fizetni, osztán meg majd ha mindig itt lakik köztünk a mi királyunk ő felsége, hogy az Isten áldja meg, nem kell akkor mellé kontrás, tilinkó szó mellett is tud már ma az ember ugrani, hát ha még olyan nagy ur fujja majd mint a király. Hát azt tudja-e már kigyelmed téns uram, hogy a vármegyéről lúhátos embereket akarnak küldeni, oszt még minket vesznek elő a rá való költsigir, — mán hiszen téns uram! a ki Pestre akar menni lúhátan parádézni, legyék hozzá lova is pénze is, — mer hisz a bolond is tudná azt, hogy a más pénzén tartsék paripát, ha szegény vagy ne tánczolj, ha pénzed nincs vizet igyál, ha lovad nincs gyalog menj a koronázióra, ha pedig nincs rá kedved, maradj itthon kaszálni, gyüteni, több haszon lesz belöle, mert majd jó lesz még dinom dánom után, — ha majd az a drágalátos pótlék betegség elő vesz bennünket, ahoz nyulni, a mit a koronázió alatt megtakarítottunk.

Na kérem szeretettel majd sokat is beszéltem már téns uram, pedig hát nem jó az a sok beszéd, épp azért vagyok én annak a mondója, hogy akkor legokosabb az

ember mikor eszik, mert akkor egy szót sem szól; osztán még legalább magának hasznot teszen velle, mert jóllakik.

Teremtő Isten bárcsak valamennyi nagyszáju bolond van, mindig enne, oszt az okos ember lakhatna jól tőle, akkor volna jó világ. — Isten áldja meg kelmedet téns uram!

Karakán Maroz
gulyás-bojtár

XII.

Kedves Matyi bátyó!

Megkérem egész átossággal, ha közeliben esnék Menyus Ó Excelentiája! kérdezné meg tőle, miért van az, hogy eddig a dohány előleg folyamodványok bélyege mentesek voltak, mostan pedig minden folyamodványra 50 kros bélyeget kell ragasztani? éppen most kaptam a szolnoki Dilectiotól, — hogy 21 frt. 50 krt. küldjek be a folyamodványokra, — korsomadiner — ha ily szépen haladunk előre, akkor csak hívják vissza a herr von Plénert minél hamarébb.

Ballangó János
dohányos kertész.

Tigriskörmök.

Sokan szeretnék tudni, mért nem fogadta el Deák Ferencz nagy hazánkfia azon kítettetést, hogy a koronát egyik ő tette volna fel a felség fejére? Hát bizony csak azon szerénységből, — hogy ne mondhasa a ros világnak mikép saját teremtő művét koronázta meg. (a kiegyezés folytán történhetvén meg a koronázás, mely kiegyezés csak is Deák Ferencz érdeme.)

Restellációk alkalmával eddig a választókat ősi szokás szerént hussal és borral traktáltgatták. Székesfehérváron már sokkal uriasabb kortesfogáshoz nyultak, mert ott a választópolgárok nagy részét töltött palacsintával kenyerezték le.

Valakinek bizonyára sok penészes lequárja volt s ekép igyekezett rajta tul adni. Hanem aztán meg is tette a hatást a palacsinta, mert hát ugyan azt választották meg polgármesternek, kit a palacsintások anno 61-ben . . . megmacskazénézték.

Némelyik miniszter oly ezernaszál vékonyan ereszti szavát a hallgatóság közzé, hogy legközelebbi szomszédja is alig kaphat el egy egy árva hangot.

Azt nem kívánhatjuk, hogy egy miniszternek oly hatalmas tüdeje legyen mint Besze Jánosnak, és hogy gyenge természet megrontsa erősebb beszédjével, de már azt megvárja a publikum, hogy mint képviselő azért az 5 frt diurnumért hangosabban kiáltson.

Az „Idők tanuja“ felvágóztatására némely főpapok száz pengőjével adakoznak; (a lipótvárosi basilikára pedig két forintjával) mintha bizony olesóban is nem vehetnének egy kis klerikális mákvirágot.

Ludas Matyi hogy szeretné

A kultuszminisztert mindenesetre ilyenformán

nem pedig így ni.

Az igazságügyérnek is sokkal nagyobb tekintélye lenne így..

mintha ezt a mesterséget követi.

látni a minisztereket?

Az iparminiszter több boldogságot árasztana
ilyenformán a hazára —

de a kereskedés hasonló megszorításával előbb
utóbb csőd ütne ki.

Ez, ne nyulj hozzám virág ..

e pedig korsomadiner.

Mióta Kossuth levele oly nagyszerű sensatiót csinált az egész hazában, a miniszteriális lapok erőnek erejével ki akarják sütni, hogy Deák ment a többség meggyőződése után és nem a majoritás bujt a Deákközünyege alá.

Elbisszük mindjárt, ha nekünk olyan jobb oldali képviselőt mutat fel valaki, a ki megválasztása előtt így nem nyilatkozott programjában: „mindenben a Deák politikáját fogom követni.“

Denique egy minisztertanácsosnak török szakad képviselővé kell lenni újra, ha szavazattal nem, tehát nyersérvvel. Az ungvári kerületben ismét fellépett Kandó miniszterelnöki tanácsos, — de miután kortesei látták, hogy kisebbségben maradnak, öszveszedték magukat, betörték a terembe, eloltották a gyertyákat, feldöntötték az elnököt, széttépték a jegyzőkönyvet és . . . és kikiáltották: hogy éljen Kandó Kálmán; éljen a szabadválasztás!

Pulszky Ferencz Kossuth levelére irt válaszában védelmére kelve Deáknak, azzal végzi cikkét, hogy ha a népet kérdeznők meg, Kossuth által akar-e vezetettüi vagy Deák által, okvetetlenül az utóbbira szavazna.

Ezt is elhinnénk, ha már Pulszky ur válaszát több helyen nyilvánosan el nem égették volna.

Hogy sült fel egy kalapos-mester a restaurátzióval?

Kedves ecsém Matyi!

Historiát — még pedig tanuságos historiát akarok neked elmondani, a melyből mint életre való okos legény meg győződhetsz ama példabeszéd helyeségéről, hogy ne sutor ultra crepidam, vagyis, ne fogjon a varga a harangöntéshez, — s továbbá hogy ne válogasson az ember a bizonyos és bizonytalan között, mert két szék közt a földre pottyan.

Hajdan történt-e vagy a mult héten, a már nem kérdés — elég az hozzá hogy (az sem kérdés hol) denique nagyba készültek a restorátzióra.

Tudod ecsém mi az a restorátzió? — No hát volt már bíró, pogármester, nótárius, esküdt sénator, isten tudja mi minden, — csak városgazda nem. Erre a zsiros állomásra egy politikus kalapos mester vágyott rettenetesképen, mert rettenetes sok jó embere biztatta vélle, kik a műhelyébe jártak az ország dolgát jobbra balra düítőgetni; de hát annyi esze még is volt egykettőnek, hogy nyíltan meg mondták a kalaposnak, hogy arra a hivatalra még nincs annyi esze mint a mennyi szükségés volna. Na jól van, de hát minek tegyék hát meg? — jó lesz erdőmesternek, — tyhü barátom, de ehhez még több ész kell ám, s így hát ez sem pászol kendhez czimbora! mondák többen a hivatalszomjas pátrinak. Hanem hát meg állják csak kend, találtunk már egy kendnek való alkalmas hivatalt, megteszük téglavető maiszternek, sár

gyúrásához, tüzeléshez nem kell diploma, osztán még is meg lesz a sallárium. — Ugy-e komám! hogy már ez osztán ki van kanyarítva emberül? — ki bizony — s mivel így van, ergo vivát, éljen a téгла és cserépvető cigányserög komandirozó gyenyeralisa . . . a kalapos mászster.

Már most osztán czoki műhely, tisztulj gyaplyukefe, megyen mászster uram egyenesen a házi urhoz, ki fizeti a bóltángáriát, meg köszöni az eddigi szállást, mert már ezután nem lesz rá szükség, — felcsapott a nagy hivatalba. — Dictum factum minden meg van a rendén, — lássuk mi lesz a vége! —

Legelőbb is a bóltot, hol a honboldogító eszmék mint a delfi orákulomban — hol vaktában hol másképen születének, — egy jámbor fotográfművész kivette, jó erős kontraktus mellett. Azután meg elő tünt egy jó fiu, kit a holánok meg vasas németek Kápolnánál csaknem gulyásos hussá aprítottak, s így a háza mártírjává avattak. E derék fiu eránt a kegyelet, a mint dukált, nagy pártot gyűjtött s a sok szenvedés méltánylatául őt párthivei jövedelmező jó hivataltal találták megbizhatni.

Eljöve végre a nagy nap, a midőn a vérmes reményü kalapos maiszster ur kándidátzióba jöve még pedig együtt a vértanúval, s hogy rövid legyenek, — a lázas várakozás eredménye az lön, hogy a csonka vitéz lett a téгла maiszster.

Na édes ecsém Matyi! ehhez a siralmas historiához több nem jár s már most miután okos fiu vagy, láthatod — hogy a maiszster ur oly körülménybe jutott, a hol el mondhatja: se pénz se posztó. Halhattad ecsém azt a historiáját Aesopusnak, midőn a kutya konczal uszott át a vizen s meglátván magát benne, azt gondolta — hogy másik kutya is konczot viszen, s utánna kapott, de persze a magáét is elvesztette; — na hát ez az előbbi história is arra a nótára megyen.

Ebből tehát édes ecsém az a tanuság, hogy ha kalapos mester az ember, ne kívánkozzék se városgazda, se erdőmester, se téгла mester lenni, — mert még a boltja is utánna vész — s ezen pedig osztán még a Herkó páter sem segít többé. Szeretü bátyád

Csalán Petl.

Egy vasárus boszuja.

Szarvasházán a vasárus
Egytől máshoz szaladgál,
Minden Mátyást minden ludat
Duellumra provokál,
Nagyobb már e filiszter —
Mint egy fejes miniszter!

Azt mondja hogy, ha még egyszer
Ludas Matyi kiteszi . . .
Minden ludat a faluban
Lepuskáz — és . . . megeszti.

Kakuk.

Minő lehet az officiosus lap?

Kedves komám uram! Falusi nótáros létemre egy kis ujságlapot csak elszoktam ám olvasgatni; más különben hogy is tudnám kedves komám uramnak elbeszélni, hogy hány hét a világ. Ámde mentől többet olvas a falusi ember, annál inkább látja, hogy még sokat nem ért és nem tud. Nem szokásom, himezni hámozni a dolgot; így minden teketória nélkül kisütöm, hogy az én fejem sem káptalan ám. Leginkább a miatt boszankodtam, ha olvastam, hogy p. o. a „Magyarország“ officiosus; máskor meg, hogy inspirált. Annyit tudtam, hogy annak a lapnak a szerkesztetője, vagyis redactora, akár pedig megcsinálója, nem Officier; de annak soh'se tudtam végire járni, hogy miféle állat vagy csudabogár az officiosus.

Megtudom én — gondolám magamban — a „Ludas Matyi“-tól. Föl is kerestem, mikor Pesten jártam és megkérdeztem tőle, hogy mit jelentsen voltaképen az „officiosus“ szó.

„Hát az officiosus lap“ — mondá „Ludas Matyi“ uram — „olyan a többi lapokhoz képest, mint p. o. valamely asszonyi állat, a ki a fűzfa alatt esküdött meg, oly asszonyokhoz képest, a kiket a pap ad össze. Olyan lap, mely úgy fél az igaztól mint a tüztől; és a mely megszakadna tőle, ha igazat mondana; a melynek akkor se hisznek, mikor igazat mondana, miután a szája se áll arra, hogy igazat mondjon; a melynek mint a bábának éjjel is szabad járni, ha a bakter be nem kíséri, hogy nyírott hajjal ekléziát kövessen meg; a melynek oly anyja van, a kinek sok a veje; a mely olyan dáma, a milyent a Szigligeti „Csikó“ sa képzel; a melynek tartása tékozlással jár; a mely az-é, a ki többet ad érette; olyanforma, a mit a francziák „demi monde“ (félvilág) dámáinak neveznek; pártában járó, mégis asszony; nem is asszony, még sem leány, hanem azért jól él, a meddig fiatal; mert mihelyest megvéntül, az ördögnek sem kell.“

„Hát megkövetem alássan, olyan nem jóféle?“ kérdém én.

„Nem jóféle biz a, mégis luxusarticulusnak szokták a kormányok tartani, mert hát a „módi“ így hozza magával. No már édes nótáros uram, ha most megértette, hogy mi az officiosus lap, mondja meg nekem, hogy mihez lehet hasonlítani azt, ha olyan officiosus dáma leczkéket tartogat az alkotmányosságról törvényes házas-ságos életet folytató más lapoknak?“

„Hát az úgy jön ki, tisztelettel legyen mondva, mintha a félvilág valamely dámája más törvényes férjes asszonyok erkölcséről prédikálna.“

No kedves komám uram, most legalább tudom, hogy mi az officiosus lap; miután a félvilágé, bizonyosan közöstygi is.

Legujabb népdal.

Kinek nincsen hivatali tárczája?
Menjen fel a miniszterhez Budára . .
Sose várja, hogy ez őt felhívassa,
Csak azt mondja — ő is volt már . .
Doktor Bachnak inasa.

Kinek nincsen ezüstpénze, bankója,
Mint a stempli, annyi a sok kontója.
Menjen fel a miniszterhez Budára . . .
Ha van pénze . . . kérjen tőle . . .
Az idei dohányra.

Szerelmes Pista.

Kóser adomák.

Hársli betegen feküdt s lázza lévén iszonyu szomjuságtól kinoztaték.

Az orvosok, körülállván betegágyát, a felett tanácskoznak, hogy minő hathatós gyógyszerrel härithatnék el leghamarább a szomjuságát? az ajánlgatott szerre nézve nem birván egymásközt megegyezni, — közbe szól a türelmetlen Hársli: „Khérem a doktor orakat, gyógyítsák meg először a betegségemet, majd azothán elulthom éna szumjuságomat mogam is.“

Ugyan János gazda mért beretválkozik kend, mikor úgy is mindig benő a pofája szőrrel mint a majomé? kérdezé a falu zsidó korcsmárosa János gazdától.

„Az igaz Salamon szomszéd! kár is nekem borotválkozni, midőn maga beretva nélkül is eleget megberetvál, mióta a korcsmájába járok.“

A baka egy tallért lopván gazdájától és rajta kaptván, az ezredes 40 botra ítélte. Midőn a vitéz a büntetés kiállása után megköszönte a negyven botot, az ezredes feddőleg mondá: „na semmirekellő, megérdemli egy tallér . . . hogy negyven botot kapj érette?“

— Nem érdemli biz az ezredes ur! felele a baka — de hát kevesebbért is tesz az ember egy kis szolgálatot; lám naponta csak 10 kr. lénungot kap a katona és mégis minden perczben életét is fel kell érte áldoznia.

Variatió.

Szatmár, Bihar és Komárom!
A törvényt védi mindhárom.
Komárom, Szatmár és Bihar!
Nem adja jogát fel hamar.
Bihar, Komárom és Szatmár!
Hazánkra jobb időt nem vár. *)

Cserháti.

*) Én azt mondom, szebb jövőt vár.

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. Szervusz Iczik! eszem azt a krisztustagadó miatyánkodat, hogy vagy?

Iczik. Nü nünt... beh ju khedve van khendnek Mihály gazda?

Mihály. Jó bizony nekem, busuljon a vak ló, elég nagy a feje, nem volt ilyen kedvem, van száz esztendeje, — má-tól fogva polgártárs vagy Iczik, emancipállak.

Iczik. Khüsztnöm khedves Miskha bátya, még ugyan tréfás egy ember lett khendbül mustan; fugadok magával, teszek egy forintot száz penghüre, — kitalálom, miért van az a thülipántos ju khedve..

Mihály. Hadd lássam hát no... van e spiritusod?

Iczik. Mihály bátya bizonyosan a Kossuth levelét olvasta, a mit Párisból köldötte Lajos bácsi Deák Ferencznek a Magyar Ojságba.

Mihály. Igazad van Iczik pajtás, jer hadd öleljelek meg, ugy se öleltem én még zsidót soha, — ne félj, hogy kiszorítom belőled azt a veres hagymával párolt szuszogó lelkedet; hát talán még te is olvastad?

Iczik. Hogy thodja maga olyat kérdezni Mihály gazda! hát lehet becsöletes magyar zsidó, a ki azt el nem olvasta? magam is majd kingrottam a bürömbül, mikor Kóbi fiam elüttem felolvasta. Mert thodja meg khend Mihály gazda, hogy az én derék Kó-bim két nap alatt harmincz forintot csinálta mogának, hogy a Kossuth levelét árolta, mit még az utolsó napszámus is megvette, csak nimely milthuságos oraságok és mágnásoknak nem kellett. Kóbi fiam mondja, hogy a tübbi küzt kínálta gráf Karuli ü milthuságának is: „tetszik-e Kossuth levele?” A milthuságus or azthán felelte vissza mágnás nyelven: „brauchen wir nicht“ paraszt nyelven azt teszi, hogy (nem kell nekünk) — de a gráf orfi ki milthuságos papája karján sétálta nagyobb patriota, mert így rimánkodta: „aber Vater es wäre doch gut zu lesen, was eigentlich drin steht,“ (de papa mégis jó lenne elolvasni, tulajdonképen mi van benne?) Erre a papa megharagudta, mert azt mondta a kíváncsi gráf úrnak: „lass gehen... solche Dummheit brauchen wir nicht lesen“ (hadd el... ily ostobaságot nem kell olvasni.) Másnap aztán felelte valami nem Deák, hanem csak a herr von Pülszky! — gondulta szeginy Kóbi fiam! hogy ez az Antwort is majd olyan kheletti lesz, mint a Kossuth levele. Megvette hát vagy ütszáz példány a Pülszkische Antwortbul, járta, kelte s ácsurugta vele egész

napon, nem vette az ürdtig se, csak a milthuságos gráf Karuli adott egy példányért egy sexedli... s így szeginy Kóbi fiam most már jajgatja Jeremiás proféta siralmaif, mert perdü a harmincz pengt, mit a Kossuth levelén profitirozott, elvitte a Pülszky válasza... a fene rágja meg az ilyen gseftet.

Verstalány.

Karakán Marozitól.

Nevem első része kezdet nélkül való,
Az összes mindenség létét határozó,
Mely fel mutat néha rosszat szépet és jót, ...
Egyaránt történetet és sok elmulandót.

Nevem másik fele, törvényben szerepel,
Mely az igazságot vagy vétket dönti el.
Egybevéve kettöm a kor gyalázatja ...
Sötétségben járó álszentek barátja.

Ellensége a felvilágosodásnak ...
Testvériségnek és egyenjogosságnak,
Röpked világszerte denevér szárnyakon ...
S többnyire meg is száll a parochiákon.

A 8-ik számban közölt verstalány **fűzfapoéta.**

Ludas Matyi gyorspostája.

Sokfelül férdezik
A principálisom ...
Hogy a koronázás
Mikor les biztosan.
Adatik tehát most —
Mindenki tudtára:
Hogy junius hónap
Nyolczadik napjára
Tüzetett ki végleg
A fényes ünnepe, —
A ki itt nem lehet
Annak a számára ...
Hogy miképen történt:
Majd hirül visem én.

Öcsödre: Helyesen fejté meg a talányt rektor ur!
Lehet, hogy Matyi még máskor is rászorul.

Az igazügy kortesének: szeretnök tudni, kit ért azon vörös ember alatt, — a vers a fiókban csakis ezen okból maradt.

J... Kálmánnak: A „csendes élet“-nél mi egy kissé zajosabbat kívánnánk, kis változtatással egyébiránt ezt is adni fogjuk.

Debreczenbe — egy választó polgárnak: Ha lehet jövő számban közöljük, addig s megköszönjük.

Babszem Jankónak: Türelem Jankó! türelem, apánként majd mind megjelen.

K... Jenő honvédhadnagynak: Majd interpelláljuk a miniszter, mért tart annyi redetlen filisztet.

Dr. Z... Kálmán urnak: Az adoma megjárja, De hát hol van a párja?

Rajzoló **Stuhlmüller.**

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.**

[Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utca 18. sz.